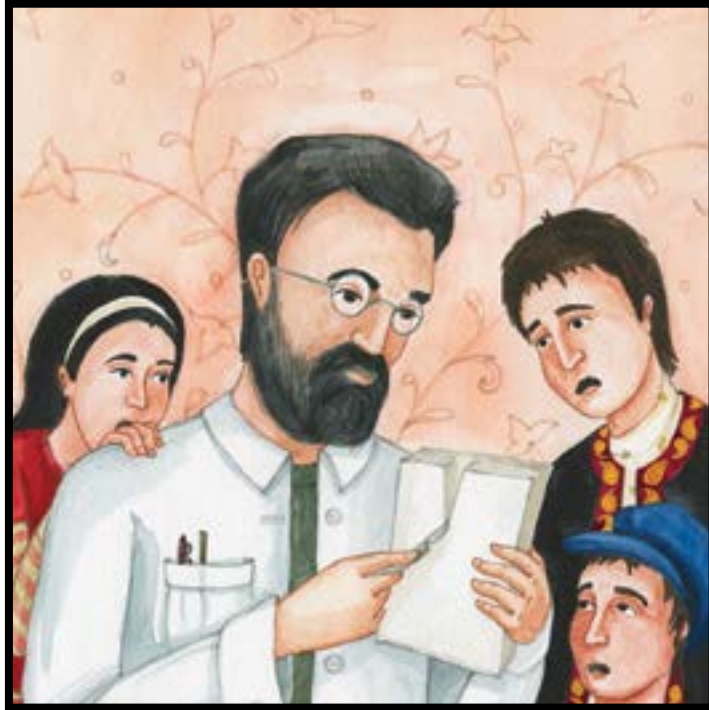

SFÂNTUL IERARH LUCA AL CRIMEII, DOCTORUL FĂRĂ DE ARGINȚI

istorisită de Cătălin Grigore
ilustrată de Adela Maria Calistru

Când a primit diploma de licență, în anul 1903, colegii l-au întrebat ce ar vrea să devină mai departe, iar Valentin le-a spus cu bucurie:

— Medic de țară. Vreau să trăiesc ca simplu medic, să fiu lângă cei lipsiți.

Foarte surprinși, colegii i-au răspuns:

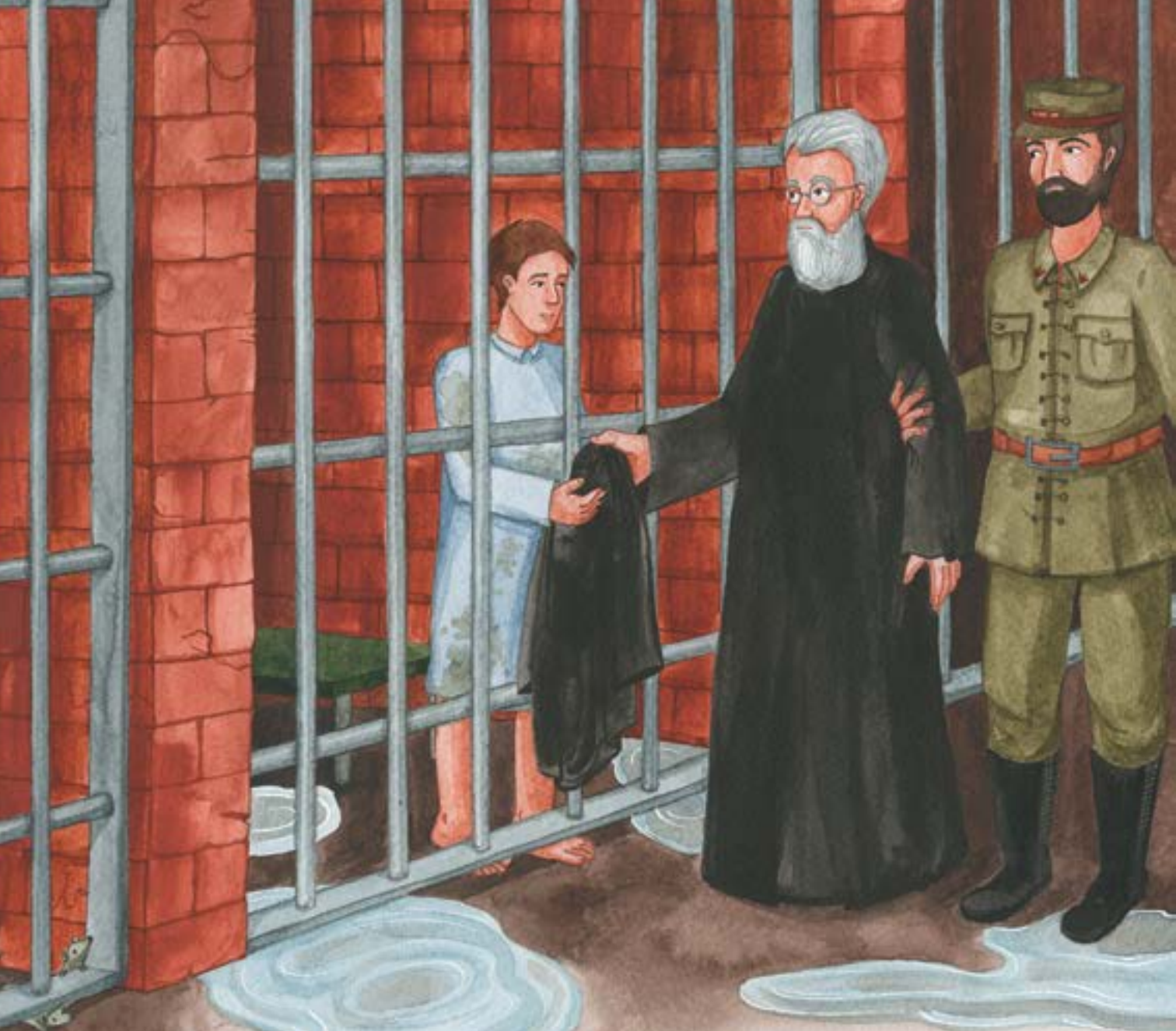
— Cum să fi medic de țară? Tu ești născut să devii om de știință, profesor adevărat!

Dar Valentin a fost foarte mâhnit de cuvintele lor, căci nu înțeleseseră că el studiasse medicina doar ca să-i ajute pe cei sărmani, așa cum învățase de la părinții săi.

Mulți țărani sufereau de orbire și cerșeau prin sate, ceea ce amăra inima iubitoare a tânărului medic. De aceea, după ce a urmat cu multă râvnă cursurile Clinicii de oftalmologie din Kiev, a început să trateze atât la clinică, cât și acasă tot felul de boli ale ochilor.

Erau așa de mulți bolnavi, încât, pentru o vreme, casa părinților săi s-a preschimbat într-un adevărat cabinet oftalmologic. Bolnavii erau întinși în camere ca în corturi. Valentin îi trata, iar mama și una dintre surorile lui îi îngrijeau. La 26 de ani, chirurgul Valentin era deja cunoscut în regiune, căci trata și vindeca mulți orbi, cărora nu le cerea nimic în schimb, mulțumindu-se doar cu leafa de medic.

Sfântul Luca slujea, spovedea și propovăduia pe unde putea, susținând Biserica prin toate mijloacele. De aceea, în anul 1930, când a fost din nou arestat și exilat de comuniști, Sfântul a rămas neclintit în credință și în iubirea sa față de oameni. Însă, de astă dată, avea să se întoarcă abia după 10 ani. Această perioadă a fost din nou plină de suferințe pentru Sfânt. În închisori, condițiile de viață erau foarte grele: era mereu înfometat, însetat și batjocorit de temniceri. Odată, pe când se întorcea de la un interogatoriu, a văzut într-o celulă un tânăr deținut tremurând și pe jumătate dezbrăcat, care stătea cu picioarele desculțe pe cimentul umed. Fără să mai stea pe gânduri, Sfântul Luca și-a dat jos haina și i-a strecurat-o printre gratii. Văzându-i purtarea nobilă, ceilalți deținuți au încetat să-l mai ia în râs pe slujitorul lui Dumnezeu.

În timp ce îl țineau în închisoare, comuniștii au încercat din nou, cu și mai multă viclenie, să-l facă pe Sfântul Luca să renunțe la arhierie. I-au promis chiar că vor înființa un institut de cercetare medicală numai pentru el. Asaltat de asemenea propuneri mincinoase, Sfântul a cedat, zicând că nu va mai sluji ca episcop. Însă avea să regrete această cădere toată viața. Comuniștii nu numai că nu și-au ținut făgăduința, dar l-au și trimis într-un nou exil. Când, în sfârșit, a fost eliberat, Sfântul Luca nu-și mai găsea liniștea nicăieri. Regreta că se lepădase de păstoria oamenilor și știa că trăia în neascultare față de Dumnezeu. Lucra din nou într-un spital din orașul Krasnoiarsk, dar operațiile sale nu mai erau la fel de reușite. Mai mult, orbise la ochiul stâng și se simțea din ce în ce mai slăbit. Această situație chinuitoare a luat sfârșit când Biserica i-a propus, în anul 1943, să devină arhiepiscop de Krasnoiarsk. Sfântul Luca a acceptat și a început cu râvnă să se dăruiască slujirii și propovăduirii Evangheliei. Avea și mai multe de făcut, dar oboseala de odinioară l-a părăsit și, ușor-ușor, s-a înzdrăvenit. A înțeles cât de mult rănise dragostea lui Dumnezeu prin fapta sa și I-a mulțumit cu lacrimi de recunoștință că nu-l părăsise niciodată.

Micul Luca, în vârstă de numai 8 ani, a început dintr-odată să șchiopăteze, iar medicii i-au descoperit o boală gravă a oaselor de la șold. Avea nevoie de o operație dureroasă și apoi de multe luni de recuperare. Înainte de operație, părinții și Luca s-au grăbit să meargă să se roage pentru însănătoșirea băiatului la o mănăstire unde se afla o părticică din moaștele Sfântului Luca. După câteva zile, la o nouă consultație, medicii au amuțit: nu doar că nu mai era nevoie de operație și durerile dispăruseră ca prin minune, dar Luca putea să și alerge. În drum spre casă, băiatul l-a întrebat pe tatăl său, cu care împărțea aceeași cameră:

— Tată, un părinte cu barbă albă ne-a vizitat astă-noapte. Nu l-ai văzut?

— Cine, dragul meu? Eu n-am văzut pe nimeni.

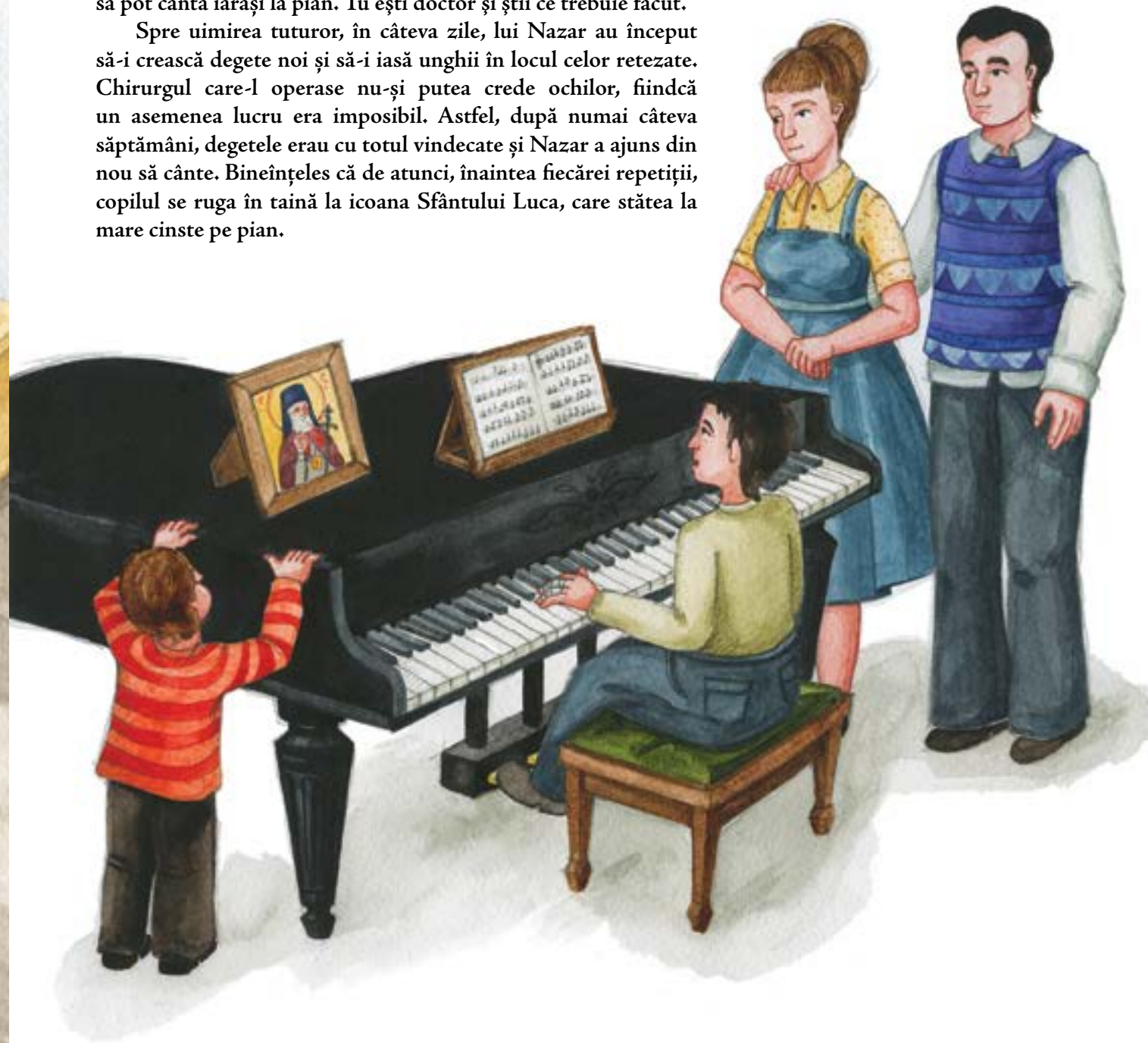
— Ba da, a continuat copilul. Noaptea trecută a venit în camera mea un preot. Avea în jurul capului ca o cunună de stelute, care străluceau cu putere. Părintele a suflat spre piciorul meu bolnav, mi-a zâmbit și, după ce m-a binecuvântat, a dispărut.

Cu toții au înțeles că însuși Sfântul Luca îl vindecase pe micuț și i-au mulțumit cu bucurie.

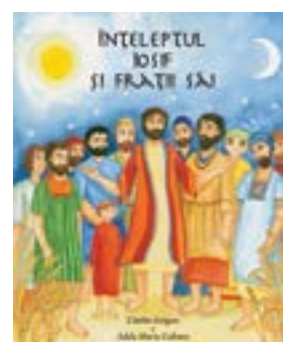
Într-o zi, pe când ieșea din casă la joacă, unui băiețel pe nume Nazar i s-a trântit ușa peste degetele de la mâna stângă. Ușa era din fier, iar două degete i-au fost pur și simplu retezate deasupra unghiilor. Părinții l-au dus repede la spital, dar medicii n-au putut decât să-i coase rana, spunându-le că băiatul va rămâne cu cele două degete mai scurte și fără unghii. Nazar suferea foarte mult, mai ales pentru că nu mai putea cânta la pian. Cu multă nădejde, a călătorit cu părinții până la mormântul Sfântului Luca, unde a îngenuncheat și s-a rugat cu inima zdrobită:

— Te rog, Sfinte Luca, vezi ce-am pățit. Aș vrea atât de mult să pot cânta iarăși la pian. Tu ești doctor și știi ce trebuie făcut.

Spre uimirea tuturor, în câteva zile, lui Nazar au început să-i crească degete noi și să-i iasă unghii în locul celor retezate. Chirurgul care-l operase nu-și putea crede ochilor, fiindcă un asemenea lucru era imposibil. Astfel, după numai câteva săptămâni, degetele erau cu totul vindecate și Nazar a ajuns din nou să cânte. Bineînțeles că de atunci, înaintea fiecărei repetiții, copilul se ruga în taină la icoana Sfântului Luca, care stătea la mare cinste pe pian.

La Editura Iona au mai apărut:

Copyright © Editura Iona 2021

Ediția a II-a, revăzută. Toate drepturile rezervate.

Orice reproducere a acestei lucrări, parțială sau integrală, prin orice mijloace, nu poate fi realizată decât cu acordul explicit al Editurii Iona.

Autor: Cătălin Grigore

Ilustrator: Adela Maria Calistru

Redactor: Cristina-Alina Carp

DTP: Alexandra Grigore

EDITURA IONA

București, România

Tel. 0724490846

E-mail: edituraiona@gmail.com

Comenzi online: www.edituraiona.ro

Descrierea CIP este disponibilă la
Biblioteca Națională a României.